

τάφου, — μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἀφῆρεσε τὸν καλύπτοντα τὸν σταυρὸν κισσόν, καὶ πολλάκις ἠσπάσθη τὸ κείμενον ὑπ' αὐτὸν ὄνομα. — Ἦτο τὸ ὄνομα τῆς Ἑδύτης. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρουσιάζετο εἰς Μοναστήριον τῶν τεθαμμένων ζώντων.

Ἡ Βέρθα εἶχεν ἀποθάνει ἤδη πρό τινων ἐτῶν, καὶ διὰ τὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἐκφραστῆσαν ἐπιθυμίαν, εἶχον θαψῆι αὐτὴν μετὰ κεκαλυμμένον πρόσωπον, ὡς εἶχε ζήσει, ἀφ' οὗτο ἔγινε μοναχή.

Ἡ Ἑγουμένη παρέδωκε τῷ Ράλφῳ ἐπιστόλιον, τὸ ὁποῖον ἡ Βέρθα εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὴν μετὰ θερμῶν παρακλήσεων, ὅπως ἐγχειρίσῃ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὸ ἐπιστόλιον αὐτὸ ἐμπεριεῖχε τὰς ἐξῆς λέξεις :

«Ἐκλαυσα, ὑπέφερον, πολὺ ὑπέφερον... ἡλπισα... θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἤδη. ἀδελφέ μου !...» Ὡ, συγχώρησόν με. Αἱ δεήσεις σου θέλουσι ἀποδώσει εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς πρώτης παιδικῆς μου ἡλικίας, αἵτινες, ὡς ἀκαταμάχητος ἀρμονία πλήρης γοητείας καὶ ἁρωμάτων, θὰ ὑψωθῶσι μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἀνωτάτου Δικαστοῦ, καὶ θὰ ὁμιλήσωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ...» Ὡ, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀδελφέ μου, δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ...»

Ἐνῷ ἀνεγίνωσκε, τὰ δάκρυα κατέβρεχον τὰς παρειὰς τοῦ Ράλφου. . . Ἀνῆγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκλινεν ἱκετεύων τὸν Θεόν μετ' ὑψηλῆς καὶ ἐγκαρδίου εὐλαθείας.

EMMENEIN

ΤΕΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

— Τοῦτο δηλοῖ ὅτι βαίνω πρὸς τὴν καταστροφὴν, κύριε γραμματεῦ, εἶπεν.

— Καὶ μὲ βῆμα ταχύ, πρίγκηψ· μόνον δὲ ἔχετε ἀκόμη δρόμον νὰ διανύσετε.

— Καλῶς· ἐγὼ ἱππεύω καὶ ὑπάγω πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βαρόνου εἰς τὸ δάσος ὅπου θὰ ἦναι μετὰ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν. Σὺ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ;

— Ὅχι, πρίγκηψ, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, ἔχω ἐργασίαν.

— Σὲ συγχαίρω ! εἶσαι σκαλιστὴς χαρτίων ἀκαταπόνητος, τοῦτο εἶναι γνωστόν. Ἐν τούτοις, θὰ σοὶ ἐδίδα νὰ δοκιμάσῃς ἐν ὠραῖον ζῶν, ἀλλὰ πολὺ ἐπίμονον. Οἱ λαὶ Βιλλωδαὶ ὅμως οὐδέποτε φοβοῦνται.

— Δηλαδή φοβοῦνται ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἀνδρέας.

— Καὶ αὐτὸ γνωστόν· ἡ φήμη σας εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητος. Καὶ γυμνάζεσαι πάντοτε εἰς τὰ ὄπλα ;

— Πάντοτε.

— Δαιπὸν μένεις ;

— Τοῦλάχιστον τὸ ἐπεθύμουν...

— Ὅχι· εἶσαι ἐλεύθερος ὡς τὸ πτηνόν· ἐγὼ δὲ εἶμαι τύραννος. Τί διαβόλο ! Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Τυχηρὸς ἀνυπομονεῖ εἰς τὴν θύραν καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον· εἶναι ὠραῖον ζῶν ὁ Τυχηρὸς ! Ἀλήθεια τώρα ποῦ ἐνθυμήθη ! φρόντισε νὰ μοῦ κρατήσῃς ἐν θεωρεῖον εἰς τὸ μελοδράμα, διότι ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ, τὸ τρίτον πρὸς δεξιὰ εἰ δυνατόν· ὅπως δῆποτε θέλω νὰ τὸ ἔχω· εἰς σέ δὲ παραχωρῶ τὴν ἔδραν μου· θὰ ἔχωμεν ἀπόψε τὰς ἀπαρχὰς Ἰταλίδος χορευτρίας, περὶ ἧς λέγουσι πολλὰ. Ὁ Δὲ Ρεβίλλ τὴν εἶδεν εἰς τὸ Μιλανόν καὶ βεβαίῳ ὅτι εἶναι θαυμασία· ἔχει κνήμας ὠραιοτάτας καὶ συμφωνεῖς μαζύ μου, πιστεύω, ὅτι ὅταν πρόκειται νὰ σπουδάσῃ τις, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὴν συντροφιά ! !

— Ἦσυχάσατε, θὰ φροντίσω.

— Τὸ θέλω ὅπωςδῆποτε, ἐννοεῖς ; καὶ βραδύτερον θὰ φροντίσωμεν διὰ τὰς οικονομίας.

— Ἐννοεῖται.

— Τίς οἶδε τί ἄλλας τρέλλας ἐτοιμάζει ; ἐσκέπτετο ὁ γραμματεὺς ἐνῷ ὁ πρίγκηψ ἱππεύεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Λίλλης μέχρι τῆς ὁδοῦ Σουλφερίνου καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία διὰ τῆς παρόδου τοῦ Ἀντίνου.

Μόλις εἰσῆρχετο ἐν αὐτοῖς, ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἔφθασε συγχρόνως.

Ἐκεῖνη τῷ ἐνευσεν ὅτι ἤθελε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τῆς τεθεῖσα παραπλεύρως τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ νέος μαρκησίας δ' Ἀρτάν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐνηλικιότητα αὐτοῦ.

Ὁμοιάζε τὸ ἀνάστημα πρὸς τὸν πρίγκηπα, καὶ σχεδὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου.

Καὶ οἱ δύο εἶχον λεπτὸν ξανθὸν μύστακα, ἀλλ' ὅτι σπουδαίως διέφερεν ἐν ταῖς δυσὶ φυσιογνωμίαις ἐκείναις, ἦτο τὸ ὠραῖον εὐχαρι ὕψος τοῦ ενός καὶ ἡ ὑψηλόφρων νοχέλεια τοῦ ἄλλου αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἦτο ρεμβώδης παρατηρητῆς, φέρων διακεχυμένην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του χροιάν μελαγχολίας, ἥτις ὡς πέπλος ἐξηπλοῦτο ἐπ' αὐτῆς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν Νορμανδίαν, ἤρξατο λέγουσα ἡ μαρκησία διὰ τόνου φιλοπαίγμονος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Φαίνεται ὅτι αἱ γαῖαι ὑμῶν ἐν Ρόχῃ ὑπῆρξαν τὸ θέατρον συμβάντων λίαν ρωμαντικῶν.

— Ἐτελέσθη εἰς γάμος ! τί ἀπλούστερον !

— Πράγματι· ἀλλὰ προηγήθησαν αὐτοῦ συμβάντα τινά... τὰ γνωρίζετε ;

— Βεβαίως· μοὶ τὰ διηγήθησαν, συντόμως ἐννοεῖται.

— Ἐλθετε· θὰ μᾶς διηγηθῇτε τὴν ἱστορίαν ταύτην εἰς τὸ δάσος· ὁ βαρόνος θὰ διασκεδάσῃ...

Καὶ ἀφῆκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς· οἱ

ἄλλοι τὴν ἐμιμήθησαν καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἤρξατο τρέχουσα ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἄλλοι τινὲς ὄμιλοι ἤρχοντο ἀντιθέτως, καὶ ἐχαίρετον διὰ τῆς χειρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν μαρκησίαν· ἦσαν βεβαίως γνώριμοι.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἱππεῖς διήρχοντο τὴν θύραν Μαγιά, διέκρινον τὸν βαρόνον Ροζενδάλ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ ενός γκρόου, ὅστις ἤρχετο βιάζην, καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτούς.

Ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπε ταχέως,

— Ἀγοράσατε τὴν Ρόχην.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξιμου οὔτε ἐκπληξιν ἐξέφρασεν, οὐδ' εὐαρέσκειαν.

Διέμεινεν ἀπαθής.

Ὁ πρίγκηψ ἤρξατο τὴν διήγησίν του :

Ἐν ὀλίγαις λέξεσι, διηγήθη τὴν ἀποπειραν τῆς αὐτοκτονίας ἣν ἐπεχείρισεν ἡ Μαρία, αὐτοχειρίαν ἣν προῦκάλεσεν ἡ οικονομικὴ στενοχωρία τῆς, ἔπειτα τὴν ἀφασίωσιν τοῦ λαὶ Βιλλεδαὶ καὶ τέλος τὸν γάμον αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε περιέγραψε τὸ κάλλος τῆς κρεοῦς ὁ ἐνθουσιασμός του ἦτον ἀπεριόριστος.

— Ὡστε εἶναι ὠραία ἡ Μιγάς αὐτή ; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ Μαρκησία.

— Ὁραία ! Νὰ φαντασθῇτε ὅτι ἡδύνατό τις νὰ ἦναι εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὴν ν' ἀπωλέσῃ τὴν ἀρετὴν του. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος οὐδὲ στιγμὴν θ' ἀνθίστατο ! ὠραία ! μὰ δὲν θὰ εὕρετε εἰς ὅλον τὸ Παρίσι μίαν, ἥτις νὰ ἦναι ἀξία ν' ἀσπασθῇ τὴν χειρὰ τῆς ! ὠραία λέγετε ! ἀλλ' εἶναι τί ἰδεώδες, τί ἐξαισιον, εἶναι ἀκαταμάχητος μαρκησία, σὰς βεβαίῳ.

— Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι μία μιγάς !

— Τὴν γνωρίζετε ;

Ἡ μαρκησία ἐδάγκασε τὴν ἄκραν τῆς χειρὶδος αὐτῆς.

— Ἦκουσα μόνον περὶ αὐτῆς, εἶπεν.

— Ὅταν τὴν ἰδῇτε θὰ πιστεύσητε.

— Κυττάξατε καλῶς, πρίγκηψ, θὰ λάβω κακὴν ἰδέαν περὶ τῆς καλαισηθείας σας.

— Ὅταν τὴν ἰδῇτε, τότε θὰ ὁμολογήσητε ὅτι οὐδὲν ὑπερβολικὴ εἶναι ἡ περὶ αὐτῆς κρίσις μου.

Ὁ Μαξιμὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν πρίγκηπα.

Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμήκυνον τὸν λαιμόν των καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλας τὰς κεφαλὰς, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ ἀνακοινώσωσι τὰ μυστικά των.

— Τί μοῦ λέγουσιν ; εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐξακολουθῇτε νὰ κάμνετε πάντοτε χρέη.

— Δυστυχῶς !

— Εἶδον τὸν Ροζέλ, ὅστις μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἐδεχόμην προσεχῶς ἐπίσκεψιν τινα.

— Τὴν ἰδικὴν μου. Πράγματι ἀπέκτεθα νέα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ἐὰν ἡ παροιμία εἶναι ἀληθής· διότι τὰ χαρτιὰ μ' ἐπρόδωσαν.

— Πόσα ;

— Ἐξήκοντα χιλιάδας.

— Φίλτατέ μου, τραβᾶς δρόμο ! εὐτυχῶς ἔχομεν πρᾶγμα, καὶ κόπτετε ἀνέτως.

— Έκοψα αρκετά και σκοπεύω νὰ τα-
κτοποιηθῶ.

— Λαμπρὰ ἀπόφασις !

— Ἡ κόλασις θὰ χάσῃ ! εἶπεν ἡ μαρ-
κησία μειδιῶσα.

— Γελᾶτε. Ἐγὼ θὰ σωφρονισθῶ ἐν τού-
τοις. Ἐγὼ ἓνα κάποιον Ἀνδρέαν λὰ Βιλ-
λωδαί...

— Τὸν γραμματέα σας ;

— Ἀκριβῶς· με κατηχεῖ καὶ κατῶρ-
θωσε νὰ με πείσῃ.

— Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, διότι
εἴθετε πολὺ νέος ἀκόμη διὰ νὰ γείνετε ἐρη-
μίτης.

— Καὶ μάλιστα ποῦ ὁ κόσμος εἶναι τόσῳ
γοητευτικὸς, διάβολε !

— Θὰ γείνετε εὐσεβής ; Εἶναι λοιπὸν
τόσῳ πειστικὸς ὁ νέος αὐτός ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί.

— Τόσῳ νέος !

— Εἶναι, φίλε μου, σοβαρότατος καὶ
ἐξομαλύνει τὰ πάντα με τὴν εὐκολίαν !

— Δὲν εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ρόχῃ ἀγρο-
κόμου σας ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀγροκόμος
αὐτός ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία· δὲν εἶναι ὁ
σύζυγος τῆς ἀξιολατρεύτου μιγάδος σας ;

— Ἐπιμένετε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Μιγάς !
τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο πλάσμα !

— Βεβαίωτατα· ὁ προπάππος τῆς θὰ
ἦτο βεβαίως κανένας παληάραπας ἀπὸ τὴν
Σενεγάλην ἢ ἀπὸ τὸ Κογκό.

— Πῶς δὲν λέγετε πῶς ἦτο πύθκος ;

— Πιθανὸν καὶ τοῦτο. Ἀλλ' ὁ λὰ Βιλ-
λωδαὶ αὐτός ;

— Ἀνθρωπος ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος. Ἐν-
νοῶ νὰ ἦναι κολοσσὸς καὶ ὁ ἄλλος αὐτός.
Ἐνας πονηρὸς ἀπὸ πηλὸν καὶ ἄσβεστον,
καλοκαμωμένος, μετὰ τοῦ ὁποίου σὰς βε-
βαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ εὐρεθῶ εἰς διά-
στασιν εἰς γωνίαν τινα δάσους. Ἐχει τὸν
βραχίονα στιβαρόν, τὴν κόμην ξανθὴν, τὸ
πρόσωπον ἐρυθρόν καὶ τὸ ἀνάστημα ἐξ πε-
ρίπου ποδῶν καὶ κατὰ τὸ ὅλον χαρίεις. Ἰ-
δοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ· εἴθετε εὐχαριστημένη ;

— Φυσικῶς ναί· ἠθικῶς δέ ;

— Γενναῖος ἀνὴρ, ἡμερος ὡς τὸ ἀρνίον,
ἄμα δὲν τὸν βλάπτεις, καὶ ἄκρας τιμιό-
τητος.

— Θαυμάζω ! ἐπιστάτης καὶ τίμιος. Εἶ-
ναι ἀρκετὰ ἀσύνηθες.

— Δὲν ἤξεύρω τί εἶναι σύνηθες· περὶ
αὐτοῦ ἠδυνάμην νὰ προσθέσω, ὅτι εἶναι ὑ-
περήφανος καὶ λεπτολόγος. Σὰς βεβαιῶ ὅτι
δὲν πρέπει τις νὰ τοῦ πατήσῃ τὸν πόδα
σκοπίμως !

— Εἶναι θαυμάσιον ὅ,τι λέγετε.

— Λέγω ὅ,τι εἶναι. Ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς
ἀνθρώπους αὐτοὺς, συμπεριλαμβανομένου
ἐννοεῖται καὶ τοῦ γραμματέως μου.

— Εἶναι ὠραῖος νέος, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Νομίζετε ;

— Πρέπει νὰ ἦναι τις τυφλὸς διὰ νὰ
μὴ τὸ ἀνομολογήσῃ.

— Θὰ τῷ εἴπω τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην
σας καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κολακευθῇ
πολύ.

— Θὰ ἦσθε αὐριον εἰς τὸ Μελοδράμα ;

— Θὰ ἦμαι ἐκεῖ, κρυμμένος ὅμως.

— Πάντοτε μεπεμπαταῖς !

— Μὰ εἶναι τόσῳ εὐχάριστον !

— Θὰ ἔχωμεν τὴν ἐναρξιν Ἰταλίδος τι-
νὸς χορευτρίας, ἣν ἐπαινοῦσιν ὑπὲρ τὸ δέον,
νὰ ἰδῇτε πῶς τὴν ὀνομάζουν. . . ἄλλὰ. . .
Ροζίτα, νομίζω.

— Εἶναι Μιλανέζα, εἶπεν ὁ βαρόνος.

— Εἶναι νέα, ἡ ἡλικιωμένη ;

— Νεωτάτῃ· δεκαεπταετῇ ἡ εἰκοσαε-
τῇς μόλις.

Ὁ βαρόνος ἐδῆξε τὰ χεῖλη καὶ ἡ-
σθάνθη ἐλαφρὰν στενοχωρίαν εἰς τὸ στῆθος.

— Ἡ Μαρία θὰ εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς !
ἐσκέφθη.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες συγ-
κινοῦνται ἐπὶ πολὺ.

Ἄλλως τε ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ ἀνέλαβε νὰ
τὸν διασκεδάσῃ.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην, φίλτατε, εἶπεν,
εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σας νὰ πέμψητε τὰς ἐ-
ξήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν Λέσχην.

— Εὐχαρίστως· ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ,
θὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλήν.

— Λέγετε.

— Ἀκριβέ μου Μαυρίκιε, τὸ ταμεῖόν
μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου· δύνασαι νὰ
λαμβάνῃς ἐξ αὐτοῦ ὅσα ἂν θελήσῃς καὶ χω-
ρὶς κἄν νὰ μ' ἐρωτᾷς. Ἐγὼ εἰδοποιήσῃ περὶ
τούτου τὸν ταμῖαν μου. Ἀλλ' ὅταν τις κα-
λῆται πρίγκηψ δ' Ἐλύ καὶ ἔχῃ τοιαύτην
περιουσίαν, δὲν πρέπει νὰ ὀφείλῃ τις, εἰς κα-
νένα, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ ν' ἀρκῆται εἰς τὰ
εἰσοδήματά του, καὶ ἐὰν ὁ γραμματεὺς σου
ἦτο τοιοῦτος ὁποῖον τὸν παριστάνεις, ἔπρεπε
νὰ σὲ παροτρύνῃ νά...

— Νὰ τί ;

— Νὰ ἐκποιήσῃς.

— Σὲ ἐπρόλαβε, ἔσο ἡσυχος.

— Σοὶ ἔδωκε τοιαύτην συμβουλήν ;

— Σήμερον μάλιστα τὴν πρωΐαν.

— Καὶ τί τῷ ἀπεκρίθης ;

— Ὅτι τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλ' ἤθελα ν'
ἀποφύγω τὰς ἀνίας τῶν διατυπώσεων τῆς
πωλήσεως καὶ τῶν προηγούμενων αὐτῇ δια-
βημάτων, τοῦτο μόνον με στενοχωρεῖ.

— Θέλεις νὰ σ' ἀπαλλάξω τῶν φρον-
τιδῶν αὐτῶν ;

— Ἀν καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ ἤδη πολὺ, θὰ
σ' ἀγαπήσω τότε ἐτι μᾶλλον. Δὲν ἀγορά-
ζεις ὁ ἴδιος μίαν τῶν γαιῶν μου ;

— Καὶ τί νὰ τὴν κάμω ;

— Ὅ,τι θελήσεις· μία ἰδιοκτησία περι-
πλέον θὰ ἦναι δι' ἐσὲ εἰς δακτύλιος περισ-
σότερον εἰς τὴν χεῖρά σου.

— Καὶ ποῖαν πωλεῖς ;

— Ὅποιανδήποτε σοὶ ἀρέσκει· τόσον ὀλί-
γον τὰς ἐπισκέπτομαι, ὥστε δὲν συμπαθῶ
πρὸς οὐδεμίαν, ἐξαιρέσει τῆς δ' Ἐλύ· ἃ ! ἐ-
κείνη εἶναι τὸ ἐξοχικὸν ἐνδιαιτημά μου, καὶ
δύναμαι νὰ εἴπω ἡ ὑπερηφάνειά μου.

— Τὸ ἐννοῶ καὶ δὲν ζητῶ αὐτήν, ἐπι-
θυμῶ μάλιστα νὰ μὰς καλῇς εἰς αὐτὴν συ-
χὰ καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Τί εἰσόδημα σοὶ
δίδει ἡ Ρόχη ;

— Νὰ σοῦ εἴπω δὲν καλογνωρίζω.

— Περίπου ;

— Ἐκατὸ χιλιάδας φράγκων τὸ ὀλιγώ-
τερον.

— Καθαράς ;

— Καθαρωτάτας, πλὴν τῶν φόρων, τῶν
ἀναγκαιῶν δαπανῶν κλπ. Ἄ ! ἀλήθεια ὁ
Πύργος θέλει ἐπισκευᾶς.

— Τὸν ἀνοικοδομῶ καὶ τί ζητεῖς δι' αὐ-
τήν ;

— Τί μοὶ προσφέρεις ;

— Ἄ ! δοκιμάζεις τὴν φιλοτιμίαν μου ;

— Τοῦτο τὸ κάμνω, διότι τὴν γνωρίζω
ἐκ τῶν προτέρων.

— Σοὶ δίδω τρία ἑκατομμύρια καὶ ταῦ-
τα, ἀφοῦ πληρώσω καὶ τὸ συμβόλαιον ἀ-
κόμη.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἔκαμε καμμίαν παρα-
τήρησιν.

— Καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃς ὅτι μετὰ τῆς
Ρόχης σοὶ παραχωρῶ καὶ πολυτιμὸν τι
ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν ἐκτιμᾷς.

— Ποῖον ;

— Ἐνα ἀληθῆ μαργαρίτην. Τὸν ἀγρο-
κόμον μου.

— Τὸν λὰ Βιλλωδαί, εἶπε μειδιῶν ὁ βα-
ρόνος.

Ἡ μαρκησία ἐσύριξεν.

— Τὸν σύζυγον τῆς θαυμασίας ;...

— Κρεολοῦ, ἐπρόσθεσεν ὁ πρίγκηψ. Μὴ
λέγετε, σὰς παρακαλῶ, μοχθηρίας, διότι
εἴθετε καλὴ, καὶ διότι δὲν σὰς ἐβλάψαν.

— Σωστόν, εἶπεν ὁ βαρόνος· δὲν τὸ εἰ-
χον σκεφθῇ, προσθέτω λοιπὸν δι' αὐτὸν δώ-
ρον, ἑκατὸ χιλιάδας φράγκων.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Καὶ ὁ πρίγκηψ προσέθεσε :

— Ταύτας θὰ τὰς χρησιμοποιήσω διὰ
τὸ θεωρεῖόν μου αὐριον, καὶ διὰ τὴν χορευ-
τριαν, ἐὰν τῷ ὄντι ἀξίζει ὅ,τι λέγουσιν.

— Διάβολε ! εἶπεν ἡ μαρκησία, αἱ τρέλ-
λαι τῆς νεότητος σὰς κοστίζουν πολὺ ἀ-
κριβὰ.

— Καὶ δὲν λέγουσι, κυρία, ὅτι ἡ εὐτυχία
εἶναι ἀνεκτίμητος !

Καὶ ἀφοῦ ἐπαῖξαν, σηματοδύντες τὰς πε-
ριστερὰς, οἱ τρεῖς ἱππεῖς ἐχωρίσθησαν ἀλ-
λήλων.

Τότε ὁ βαρόνος στραφεὶς πρὸς τὴν μαρ-
κησίαν,

— Ὡς βλέπετε ἡ συμφωνία συνετελέ-
σθη.

— Σὰς θαυμάζω, εἶπεν ἐκείνη, ὅτι θελή-
σητε θὰ τὸ κατορθώσητε.

— Διὰ τῶν χρημάτων !...

— Εἴθετε ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς τῶν
ἀνθρώπων.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος τῶν βασιλέων, ἐπρό-
σθεσεν ὁ βαρόνος, ὅταν οὗτοι λαμβάνωσι
τὴν ἀνάγκην μου.

— Εἶναι εὐμορφον κτῆμα ἡ Ρόχη ;

— Ὁραιότατον : θὰ ἔλθῃτε καὶ σεῖς ἐ-
κεῖ ;

— Μάλιστα· ὅταν ἡ κόρη ἐκείνη ἀδει-
άσῃ τὸν τόπον. Καὶ τὴν ἐπληρώσατε ἀ-
κριβὰ ;

— Ὁχι· ἀλλὰ τί σημαίνει ; ὁ πρίγκηψ
δύναται νὰ χάσῃ πάντα ταῦτα ἐν μιᾷ νυ-
κτὶ καὶ εἰς ἓν μόνον φύλλον παιγνιοχάρτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ